

er stillet til Raadighed for Brændselspriser-nes Nedsættelse — at forhøje Maksimumsbeløbet af 10,60 Kr. med det resterende Beløb.

Af de anvendte Udgifter vil der — ud over den fornævnte fulde Refusion for Udgifter til Brændselsforanstaltninger — af Statskassen blive godtgjort Kommunen to Trediedele.“

Ny Paragraf.

Af et *Mindretal* (Klaus Berntsen, Martin Hansen, Jørgen Jensen, Emil Petersen og Pinholt):

4) Efter § 1 indsættes en ny Paragraf, saalydende:

„§ 2.

I Tidsrummet fra den 1. Juli 1918 til 31. Marts 1919 kan Kommunalbestyrelserne uden Samtykke af højere Myndighed træffe Foranstaltninger til Bedste for de ved Dyrtiden vanskeligt stillede Beboere i Kommunen ved at yde enten Beboere, hvis Indtægter ligger under en af Kommunalbestyrelsen fastsat Grænse, eller saadanne, som efter Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde skønnes trængende til Hjælp, direkte eller indirekte Forsyning med Naturalier, Brændsel, Belysning og de nødvendigste Beklædningsgenstande uden Betaling eller til nedsat Pris, eller direkte Pengehjælp.

Til Nedsættelse af Brændselsprisen stilles til Raadighed for Kommunerne af Statskassen et Beløb af 9 Kr. pr. Indbygger, beregnet efter Kommunernes Indbyggertal ifølge det Mandtal, der bliver at afholde i Oktober 1918 i Anledning af Ernæringskortfordelingen. Kommunalbestyrelserne fastsætter det Kvantum Brændsel, hvortil Nedsættelse af Prisen kan ydes. Dette Kvantum skal være ens for hver Husstand, dog saaledes, at der kan tages Hensyn til de egentlige Familiemedlemmers Antal. For indenlandsk Brændsel maa Nedsættelsen ikke overskride $\frac{1}{3}$ af de gældende Maksimalpriser plus tilladte Omkostninger.

Herudover maa Kommunernes Udgifter til Dyrtdsforanstaltninger efter denne Paragraf for Tidsrummet fra 1. Juli 1918 til 31. Marts 1919 andrage indtil 10 Kr. 60 Øre pr. Indbygger, beregnet paa samme Maade. Saafremt der til Nedsættelse af Brændselsprisen i en Kommune ikke maatte udkræves hele det til Raadighed stillede Be-

løb, er Kommunen berettiget til at forhøje Maksimumsbeløbet af 10 Kr. 60 Øre med det overskydende Beløb.

Af de anvendte Udgifter vil der — udover den fornævnte fulde Refusion for Udgifter til Brændselsforanstaltninger — af Statskassen blive godtgjort Kommunerne to Trediedele.“

Ny Paragraf.

Af *Mindretallet under Nr. 2*:

5) Efter § 1 indsættes en ny Paragraf, saalydende:

„§ 2.

I samme Tidsrum som i § 1 angivet kan Kommunalbestyrelsen uden Samtykke af højere Myndighed:

- a) uddele Rabatmærker paa saavel Fødevarer som Beklædningsgenstande og lignende Nødvendighedsartikler til dem af Beboerne, hvis Skatteindkomst ligger under en af Kommunalbestyrelsen nærmere fastsat Grænse,
- b) igennem Hjælpekasserne uddele direkte Pengehjælp til de Beboere, hvis Indtægt ligger under Grænsen af, hvad der maa anses for nødvendigt til Livets Opretholdelse, jfr. § 4.“

Til § 2.

Af *Mindretallet under Nr. 2*:

6 a) Paragraffen affattes saaledes:

„Kommunerne kan ikke uden Indenrigsministerens Samtykke anvende større Beløb ifølge § 2 end 9 Kr. pr. Indbygger, og kun særlig vanskeligt stillede Kommuner vil kunne vente at opnaa saadan Tilladelse. Til disse Foranstaltninger yder Staten en Trediedel af Kommunens Udgifter.“

Af *Flertallet under Nr. 1*:

6 b) I 1ste og i 3die Linie ændres „§ 1“ til: „§ 2“.

Til § 3.

Af *Udvalget*, tiltraadt af *Indenrigsministeren*:

7) Paragraffen udgaar.